

Un dia qualsevol

Un relat de: [Nessa Bantanachs](#)

11 de novembre de 2008

Narrador 1: El dia d'avui, estimat diari, havia de ser màgic ja que avui anava a donar-li una sorpresa a la Beatriu. A les nou, tan justa de temps com sempre, he entrat a la classe i m'he assegut a la penúltima fila predisposada a no adormir-me a la classe de bioquímica. La Sara, que sempre arriba un quart d'hora abans de l'inici de les classes, m'ha informat de l'absència de la professora de matemàtiques, per tant, de dos quarts d'onze a dos quarts d'una no tenia res a fer. Com que fa quinze dies que la Beatriu i jo no ens vèiem, he decidit aprofitar per donar-li una sorpresa, així que, quan la professora de bioquímica ha abandonat l'aula, he agafat les meves coses i he marxat després d'un comiat ràpid directament cap al metro. Propera parada: Universitat.

Narrador 2: Realitat, somni o malson? Ja no sé com definir-ho. Potser la millor opció hagués estat esmorzar a la cafeteria com sempre, però no, jo avui volia observar els estudiants assegut en un banc del claustre sense cap motiu aparent, però ara per ara és insignificant el motiu que m'ha empès a trencar la rutina.

Narrador 3: Jo no entenc aquest noi i crec que mai no arribaré a entendre'l...

Narrador 1: La universitat tan majestuosa com sempre! Però sembla que ni el pas del temps podrà canviar algunes coses, com el fet que entri per la porta principal i que em perdi per les aules abans d'aconseguir sortir al claustre i, una vegada sóc allà, m'he de situar mirant al meu voltant de la mateixa manera que vaig fer el primer dia que vaig entrar-hi.

Narrador 3: Jo no havia vist aquella noia que romania quieta com un estaquirot allà al davant, al bell mig del pati del claustre, com si mirés a través de les parets amb una expressió analitzant.

Narrador 1: Quan ja per fi havia trobat el camí correcte, ha passat.

Narrador 2: M'he plantat al seu costat en un tres i no res, l'he saludat i s'ha girat.

Narrador 1: "Hola", una veu familiar al meu darrere.... Una veu que ja no recordava però que he reconegut a l'acte. M'he girat quan el cor m'ha tornat a bategar de nou perquè, estimat diari, el cor se m'ha aturat un segon, com per agafar embranzida, però aquesta vegada amb una velocitat molt superior a la normal, com si volgués sortir del meu pit.

Narrador 3: No sé quina és o ha estat la relació d'aquesta noia amb ell, però la cara que ha posat en girar-se m'ha donat a entendre que no van acabar gaire bé. Demà li hauré de preguntar perquè no ho entenc, tot i que no sé si voldrà respondre perquè quan les coses no li surten bé es comporta com una criatura i jo opto per deixar-lo estar, encara m'enfadaria amb ell.... Es posa tan insuportable! Mentrestant puc especular: potser eren parella i ell va tallar amb ella per tal de sortir amb la seva cosina, dos anys més gran que ella.

Narrador 4: Quines penques! Mai no m'ha caigut bé aquest brètol! Mira que hi ha persones dignes de ser odiades, però ell les guanya a totes juntes! Quin malparit!

Narrador 2: No sé ben bé com interpretar la seva mirada, era una barreja de por, impotència, odi reprimit... o potser desig per odiar?

Narrador 1: Un dubte interior m'ha envaït: li pregunto què vol o espero a que ell iniciï la conversa? Quin dilema! No sé quan de temps ha durat el silenci perquè a mi se m'ha fet etern, suposo que tan sols uns segons, potser deu, o fins i tot menys, però tot plegat ha estat tan irreal!

Narrador 4: "T'he dit hola", això li ha dit! Com pot anar amb aquesta prepotència? Ella diu que no era un to prepotent, però és que ell no té to prepotent, ell directament ho és. I ella, en lloc d'engegar-lo on jo sé, li diu: "Perdona... Hola."

Narrador 3: Jo no sé si és que no ho he vist bé o és que realment ha estat així, però m'ha donat la impressió que ella li ha girat la cara quan ell es disposava a fer-li dos petons.

Narrador 2: Realment té tots els motius del món per posar-se com s'ha posat, però m'ha fet molt mal. Encara em colpeja la seva veu dient-me que m'estalviï aquests dos petons ja que són pura hipocresia i que no els vol. Ben mirat, no deixa de ser una reacció defensiva un tant infantil.

Narrador 1: Més de mig any sense parlar-me i ve com si res a fer-me dos petons. Li he dit ben clar que no els volia, que eren petons hipòcrites i que la hipocresia a aquestes alçades més val deixar-la de banda. Les meves paraules l'han sobtat, però no m'importa perquè segueixo pensant igual. Els dos petons de les salutacions mai no m'han agradat perquè han perdut el seu valor, han passat de ser una mostra d'afecte a ser una tradició, però aquests que ell venia a fer-me em sonaven a burla i per això els he rebutjat.

Narrador 4: Encara ric del rebuig que li ha fet! Què s'ha cregut aquest tros d'ase! Ella no estarà allà sempre que a ell li plagui perquè no és cap joguina i, per sort, al seu voltant hi ha persones que la fem raonar. A més, si aquest gamarús no l'hagués molestada, hauríem passat un bon matí juntes, que, al cap i a la fi, era el què volia.

Narrador 3: Després d'un moment d'incertesa... una incertesa amb molts possibles finals que et mantenien en tensió (només em faltaven les crispetes) i que ha cridat l'atenció de més d'un (o això vull creure), han començat a caminar direcció al carrer.

Tot plegat semblava extret d'un bon llibre o d'una pel·lícula, fins i tot podria ser un tros de novel·la que jo podria

haver escrit perfectament o que podria arribar a escriure algun dia. "El món es va parar per la parella que intercanviava mirades al bell mig d'un claustre universitari d'ensomni, unes mirades d'incertesa, plenes d'emocions reprimides i, envoltats per una aura de records tan amargs com dolços. De sobte, aquella aturada finalitzà quan van iniciar la seva marxa cap a l'exterior, cap a la crua realitat d'un món hostil poc disposat a acceptar la missió d'aquells dos joves."

Narrador 1: M'ha proposat de sortir del claustre per anar a algun lloc on poguéssim estar més resguardats i prendre quelcom.

Narrador 2: L'he convidada per tal que no refutés la meua oferta. No gaire convençuda ha acceptat, així que hem abandonat el claustre i, tot seguit, la universitat.

Narrador 1: La Beatriu o ell? En quin dilema m'he trobat! Per una banda, jo era allà per veure la Beatriu, no a ell; però per l'altra, no podia rebutjar la seva proposta, potser per educació, potser perquè volia saber a què era degut aquell interès per quedar amb mi tan sobtat. A més, m'he dit per tranquil·litzar-me, la Beatriu no sap que sóc aquí, així que no tinc res a perdre. No sé si ha estat el millor acceptar, però ara ja és massa tard per analitzar-ho.

Narrador 4: També m'he enfadat amb ella, perquè ella era allà per veure'm a mi, per donar-me una sorpresa, i hauria d'haver-li dit que no, però un no ben rotund, a l'animal aquest. Però bé, això m'ho he hagut d'empassar perquè la pobra m'ha trucat plorant per parlar amb mi i no podia dir-li, per molt que ho mereixés, que li estava ben emprat.

Narrador 3: I el petó? Estúpid de mi ha estat el primer que m'he preguntat tan bon punt han començat a caminar. M'he plantejat si seguir-los o no, però crec que he fet bé al respectar la seva intimitat, a més, la Carla s'ha plantat al meu costat i m'ha preguntat si l'acompanyava a la biblioteca.

Narrador 2: Quin silenci tan insuportable el que ens ha acompanyat al llarg del camí! Volia trencar-lo, però no sabia com fer-ho. De tant en tant la mirava de reüll i notava quelcom a la seva mirada com si volgués escapar d'allà i jo, per por a rebre una afirmació, no m'he atrevit a preguntar-li-ho.

Narrador 1: Una Coca-Cola i una cervesa han estat testimonis privilegiades de tot el que ha esdevingut en aquell bar.

Narrador 5: Tot el camí callada i ell volent difuminar-se en l'ambient, això ha estat el què m'ha dit, ell tan poètic com sempre. Jo m'estava començant a posar nerviós perquè ja portava estona explicant-se en moments sense importància, com l'escena en què ella es girava. I jo amb una cara de neguit perquè la història m'interessa, però ell assaborint les explicacions, com revivint-les de nou i allargant-les.

Narrador 2: No sabia com començar la conversa perquè aquell silenci era angoixador, era aquell silenci que "ho diu tot."

Narrador 1: Mirava l'escuma de la seva cervesa i el camí del got des que la seva mà l'ha agafar fins que l'ha xarrupat i llavors ha estat quan ell ha començat a parlar aprofitant que els meus ulls estaven clavats en els seus llavis rosats (com tots els llavis) i finets que amaguen unes dents mal col·locades.

"He tallat amb la Clàudia" m'ha dit.

Narrador 2: Li he dit que he tallat amb la Clàudia, però crec que aquesta no ha estat la millor manera de començar, tot i que tampoc no sabia com fer-ho...

Narrador 4: Però de què va! "He tallat amb la Clàudia" li ha dit! I? Es creu que ens importa gaire?

Narrador 5: Mal principi el seu, per variar, però bé, ja no s'hi pot fer res. M'ha dit que ella li ha respòs "ah!", no m'estranya, segurament jo li hauria respòs amb un "i?" perquè no es pot començar una conversa d'aquesta manera, jo hauria escollit un "com et va tot?"

Narrador 1: M'ha dit que l'ha deixada perquè, i mentre m'ho deia em mirava fixament, per molt que intentava evitar-ho, sempre li apareixia jo a la ment.

Narrador 2: "Petits detalls que em recorden a tu."

Narrador 1: Estimad diari, ha començat a citar-me petits moments que vam passar junts que jo pensava que ni tan sols havien arribat a fixar-se en la seva ment, com aquella vegada que vaig ensopegar i ell, per evitar que caigués, va avançar ràpid amb els braços estirats i també va ensopegar, però cap dels dos no va caure. "Cada vegada que algú ensopega, o jo mateix, recordo aquella vegada que gairebé acabem tots dos a terra."

Narrador 2: Pensava que les meves confessions aconseguirien que es mostrés més relaxada, però no ha estat així, en realitat el resultat ha estat just el contrari.

Narrador 3: No he conegut en ma vida persona tan descarada! Segur que la Clàudia ha comprovat la mena d'home qu

e és i l'ha deixat i ara ell vol la meua millor amiga per ocupar el forat de l'altra, en definitiva, com a segon plat. Ja es cuidarà molt bé de no creuar-se amb mi per la universitat perquè li escopiré a la cara en el millor dels casos.

Narrador 1: Jo no sé si creure'l o no, però la Beatriu m'assegura que m'està enganyant i que només sóc un segon plat per ell.

Narrador 2: Tot seguit m'ha preguntat fredament què pretenia dir-li amb tot allò.

Narrador 1: -Doncs que m'he adonat d'una cosa molt important.

"A sí?"

"Sí."

I hi hagut un silenci perquè ell esperava que jo li preguntés per "aquella cosa molt important", però jo no tenia cap

intenció de complaure'l.

Narrador 2: Silenci sepulcral. Fins i tot podia sentir de què parlaven les dues amigues de la taula del costat.

"Aquesta cosa tan important és..."

Narrador 1: "... que me n'he adonat que t'estimo."

"Gran novetat!" li he respòs secament a causa de l'impacte que, com comprendràs, estimat diari, m'han provocat les seves paraules.

Narrador 5: I ha afegit que també estima el seu gat, l'ha qual cosa l'ha deixat esmaperdut.

Narrador 4: Què bona! Com m'he rigut quan m'ho ha dit!

"T'estimo." "Gran novetat! També estimes el teu gat!"

Ha estat tan bo!

Narrador 2: Una resposta sorprenent! Realment m'havia plantejat moltes possibles respostes, però no aquella ni cap de similar. Això ha estat pitjor que un insult o que una bufetada!

Narrador 1: No sé ni com he pogut dir-li això al pobre! Evidentment no s'esperava una resposta d'aquest estil, ni tan sols jo mateixa acabo d'assimilar-la, certament puc afirmar que sóc una capsa de sorpreses.

Narrador 2: Li he respòs que sabia perfectament a què em referia ja que pel meu gat no seria capaç de deixar cap noia.

Ha clavat de nou la mirada a la meva cervesa com si estigués penedida del què m'ha dit, o potser és perquè feia estona que hauria marxat?

Narrador 1: "I jo què li dic?" pensava mentre observava l'escuma i el líquid daurat. És que tampoc no sabia si s'estava rient de mi o si m'ho deia de veritat.

Narrador 2: Novament silenci. Aquell maleït silenci que havia estat fent acte de presència al llarg del matí.

M'estava desesperant! Jo volia que parlés, que opinés, que m'insultés, qualsevol cosa menys callar!

Narrador 4: "Què volies que fes, Beatriu? No sabia si estava sent sincer amb mi o si s'estava burlant de mi, i, davant del dubte, he preferit romandre callada per no equivocar-me." "Doncs haver-lo enviat a pastar fang, dona!

Al cap i a la fi és el què mereix." "Si ja ho sé això!" "I doncs?" "L'estimo."

Pobreta! Jo no ho entenc. L'ha tractada com una merda tot aquest temps, això les poques vegades que parlaven; s'ha rigut d'ella, l'ha menyspreada... i tot i així, l'estima. No ho entenc, però, com ella diria, no hi ha res a entendre.

Narrador 2: Per trencar el silenci d'una vegada per totes, li he preguntat si ella encara m'estima.

Narrador 1: "I tu?"

Narrador 5: M'ha dit que no es creu la resposta que li ha donat, però jo crec que més aviat no se la vol creure.

Narrador 2: M'ha dit que ella per mi fa molt que no sent res, però els seus ulls plorosos em suplicaven sinceritat en les meves paraules que ja no podien ser-ho més, i també intuïa el desig d'un sentiment profund, potser una abraçada.

Narrador 1: "Jo?"

"Sí, clar."

"Jo..." he començat contenint amb força les llàgrimes i mirant-lo fixament. "Jo fa temps que ja no sento res per tu" he mentit.

Silenci. Sentia com les llàgrimes retingudes amb força m'entelaven la vista i m'ofegava per culpa dels sanglots també retinguts. "No em mostraré feble!" em repetia tota l'estona mentre em mossegava dissimuladament el llavi inferior per no esclatar en plors. M'hauria entregat als seus braços que tant enyoro i allà m'hauria desfogat, però havia de ser forta i ho he aconseguit... més o menys.

Narrador 5: S'ha plantat al seu costat i li ha preguntat per què estava així, a punt de plorar, si no sent res per ell.

Narrador 4: Tros d'ase! Doncs potser perquè ella sí que té sentiments? Però ell no sap ni que aquesta paraula existeixi fora de la ficció.

Narrador 5: La seva resposta ha estat molt adequada, crec jo. Li ha dit que si troba normal convidar-la a prendre alguna cosa i dir-li que ha deixat la seva parella per ella quan fa mig any que no parlen. Segurament jo hauria respòs alguna cosa similar. Suposo que la impotència que estava sentint ha provocat que plorés.

Narrador 1: "Digues" ha insistit i, tan bon punt he obert la boca, les llàgrimes han començat a lliscar galtes avall i, en lloc de parlar, he començat a plorar i a sanglotar.

M'ha abraçat amb força. "No ploris" em deia, "no ploris, si us plau." I jo plorant sense parar.

Narrador 2: L'excusa perfecta per abraçar-la. Ella s'ha resistit i al final l'he deixada anar i s'ha tapat la cara amb les mans. M'he assegut sense gosar ni mirar-la. Així hem estat fins que s'ha calmat.

Narrador 4: Quan m'ha dit que l'ha abraçada, no m'he pogut estar de preguntar-li "vols desinfectant?" "No és per fer broma." "Però si ho dic de debò!" "Va, Beatriu!"

Carai! I tan de debò que ho he dit! Que no he tingut una arcada de miracle.

Narrador 2: Finalment m'ha dit que no era una situació gaire normal per ella i que m'havia de posar al seu lloc per poder entendre-la.

Narrador 1: "Doncs explica-m'ho, que és això precisament el què vull que facis.

"Primer t'acostes a mi per sorpresa i em convida a prendre un refresc."

"I què té això de dolent?" m'ha tallat.

"No res."

"I doncs?"

"Home... Fa mig any que no parlem. No és gaire normal que et plantis per sorpresa al meu costat. Segon, abans de preguntar-me com estic o si he entrat a la facultat de farmàcia, m'informes que has tallat amb la Clàudia i, tercer, per acabar-ho d'adobar, diga-li espatllar si vols, em dius que has tallat amb ella perquè t'has adonat, passat un any i mig d'ençà que em vas rebutjar, que la noia a qui estimes sóc jo. Sincerament, no esperis una riulla per part meva, tot i que, ben mirat, la situació és força còmica."

Narrador 2: Ha conclòs dient que la situació era massa còmica, però jo segueixo sense veure-hi la gràcia enlloc.

Narrador 1: "Et sóc sincer" m'ha respòs a mitja veu i amb una expressió que feia temps que no veia en ell.

Narrador 4: No només és un mentider, sinó que és un mentider fastigós! A sobre el molt cínic li ha donat un poema que diu que està inspirat en la seva relació amb ella. Me l'ha llegit i encara m'he enrabiament més. L'hauria estripat amb molt de gust!

Narrador 5: Li ha entregat aquell poema que va escriure poc abans ded tallar amb la Clàudia, però no ha pogut veure la seva reacció perquè ella ha marxat abans de llegir-lo.

Narrador 2: Li he entregat el poema de Batecs profunds i prohibits. L'ha agafat visiblement emocionada i sorpresa, i l'ha guardat dins de la seva carpeta, que és idèntica a la meva, i s'ha acomiadat de mi perquè, segons ella, tenia el temps just per arribar a classe. Me la creuré, o, com a mínim, em convençaré que la crec.

Narrador 1: El rellotge de la cafeteria tenia ganes d'allargar el moment, però jo ja no tenia forces per seguir allà, em feia massa mal. Just quan m'anava a acomiadar, ha tret un full doblegat i me l'ha entregat:

"És un poema, està dedicat a tu. Ja veuràs que no et costarà trobar-hi les referències que faig al què vam viure."

"Gràcies" li he respòs amb una veu trencada, i m'he acomiadat sense mirar-lo amb el pretext que estava desant el poema a la carpeta perquè tenia el temps just per arribar a classe. Mentida, però tant me fa, jo volia fugir d'allà i qualsevol argument era bo encara que fós fals.

Narrador 5: "Ni a l'arribar ni al marxar m'ha fet dos petons" m'ha dit adolorit com a final de la seva explicació.

Narrador 1: Metro direcció a la meva salvació: la facultat de farmàcia.

Narrador 2: He pagat i he agafat els ferrocarrils de la Generalitat per anar a la UAB. Quan he arribat, he anat directe a la taula de sempre de la cafeteria de la plaça Cívica. He obert el llibre de Lo somni i m'he posat a llegir amb un tallat fent-me companyia.

Quan en Joan ha arribat, el tallat estava fred i els sobres de sucre intactes: un euro malgastat.

Narrador 1: Al metro he llegit el poema amb calma. Tenia raó, es veu dues hores lluny que va dirigit a mi, però potser s'ha basat en la nostra història per escriure'l sense que això impliqui que realment senti el que em vol fer creure que sent.

Narrador 5: Quina sorpresa la meva quan me l'he trobat assegut a la taula llegint un llibre. M'ha fet moltíssima il·lusió perquè no són normals les seves visites.

Ha dinat amb nosaltres i després he marxat amb ell amb la conseqüència que això ha tingut: saltar-me la dissecció d'una granota a zoologia i la classe de botànica. Demà hauré de demanar tots els apunts.

Narrador 2: En Joan, com sempre, m'ha escoltat i ha intentat animar-me. He fingit que ho aconseguia, però la veritat és que només puc pensar en què ella ja no m'estima i quant trigaré jo a oblidar-la per complet.

Narrador 4: Com plorava la pobra! M'ha trucat just quan he acabat la darrera classe. Estava desesperada per culpa d'aquest poca-vergonya.

Narrador 1: Les dues hores de classe me les he passades a la biblioteca llegint i rellegint el poema mentre pensava si realment el contingut és el que jo vull i què hauria d'estar fent ell en aquell moment.

Narrador 2: Potser m'ho mereixo, al cap i a la fi he estat jo qui no he volgut escoltar els crits desesperats dels meus sentiments, he estat jo qui m'he imposat sense èxit estimar la Clàudia més que ningú, per tant, he estat jo l'únic causant d'aquest dolor tan profund que ara mateix sento per culpa meva perquè jo he deixat marxar a qui entregaria la meva vida.

Narrador 1: Si fos veritat que ell realment sent per mi el que jo sento per ell, llavors estaria deixant passar el meu somni, però no, no pot ser perquè fa sis mesos que ni parlem. Fins i tot va ser el seu aniversari i no el vaig felicitar, recordes que ho vaig escriure, estimat diari?

Potser volia elevar la seva autoestima comprovant que hi ha una noia per quan vulgui, que es deixarà utilitzar tantes vegades com a ell li plagui, però s'equivoca perquè, per sobre de l'amor que sento per ell, es troba el meu amor propi.